Ea cuprinde lucrurile care „au fost", dar „nu mai sunt". Ca şi lucrurile care „pot fi", dar „nu sunt încă". Acestea întind sfera lumii de aici către praguri care, pentru „logica occidentală", par absurde; căci, pentru ea, ce nu mai e nu poate fi „nicăieri", deoarece „a fi" înseamnă „a avea loc". La fel, lucrurile ce „pot fi" nu sunt pentru ea, pentru că posibilitatea e, la ea, amestec de fiinţă şi de nefiinţă, adică afirmarea simultană a conjuncţiei şi a disjuncţiei existentului şi nonexistentului; altfel zis: existenţa a ceea ce relativ este ori nu este, şi care deci, în sens absolut, şi este şi nu este.

Pentru existenţa românească, pentru care lucrurile care sunt nu sunt legate de prezenţă, adică de existenţa *hic et nunc*, întrebările subzistă stăruitor. Ce se face cu faptele făcute? Şi ce e cu cele de făcut?

Ele sunt totuşi „în lume". Şi dacă „lumea de aici" e prea mică spre a le cuprinde – atunci, există altă lume, „dincolo", pentru ele. Şi iată cum lumea „de dincolo" se constituie natural, ca o depăşire a celei de aici, ca un loc al aceleiaşi treceri. Şi aceasta e de reţinut. În adâncul lucrului, parcă nici nu ar fi două lumi, altă lume.

Deosebirea dintre lumea de aici şi lumea de dincolo nu conferă celei de aici, „prezenţei",